

er Paatalen kun privat, og dertil kommer, at ikke enhver „Ophidselse“ vilde indeholde en saadan Tilskyndelse, som Meddelagtheden forudsætter. Af den sidste Grund vilde heller ikke altid Forslagets § 1 kunne anvendes. Hvad der savnes og maa kræves, er en selvstændig Straffebestemmelse for Forholdet som Brud paa Samfundsfreden, der da ogsaa selvfølgelig bliver Gjenstand for offentlig Paatale, jfr. Forslagets § 7. Fra dette Synspunkt er der imidlertid god Grund til ikke at indskrænke Regelen til Ophidselse til Volds-gjerninger, men at medtage ogsaa Ophidselse til Had og Forbitrelse; thi denne indeholder ligesaa store Farer for den almindelige Samfundsfred. En Begrændsning til Volds-gjerninger alene er derfor fra dette Synspunkt vilkaarlig. Den af Synspunktet flydende Begrændsning er den, som indeholdes deri, at det er „Klasser eller Dele af Befolkningen“, der ophidses mod „andre Klasser eller Dele af den“, samt deri, at Ophidselsen sker „i Tale eller Skrift, henvendt til Publikum i Almindelighed eller til Forsamlinger eller iøvrigt paa en den offentlige Ro og Orden faretruende Maade“. Hvad den sidste Tilspøielse angaar — hvortil der ikke i § 1 findes noget Tilsvarende — er den naturlig efter det Forholds Bestaen, hvorom her er Tale. Som Bemærkningerne til Lovforslaget vise, er der derved særlig tænkt paa en hemmelig, systematisk Bearbejdelse, og det giver sig af sig selv, at en saadan Ophidselse indeslutter de samme Farer for Samfundsfreden, som den aabenlyse, eller endog større. Naar Straffen for dette Forhold er sat til Fængsel, udelukker det ikke, at efter Omstændighederne strengere Straf efter Forslagets § 1 kan være forskyldt, for saa vidt der nemlig er Tale om Ophidselse til grovere Forbrydelser, og selve Ophidselsen fyldestgjør Forbringerne efter § 1.

Idet vi i Henhold til det Bemærkede anbefale den uforandrede Vedtagelse af Forslagets § 3, have vi derimod savnet en Bestemmelse, egnet til at ramme en anden

Form for Forstyrrelse af Samfundsfreden, som i Ly af den nugældende Straffrihed opelkes af Agitationen paa den skammeligste Maade. Vi sigte til den paa politiske Motiver grundede økonomiske Krig eller Boycottings-systemet. Det kan ganske vist tænkes, at en saadan Virksomhed fremtræder paa en Maade, der vilde medføre Anvendelse af Forslagets § 3; men saaledes vil Forholdet dog ikke i Regelen stille sig. Den økonomiske Krig kan føres virksomt uden direkte Ophidselse til Had, Forbitrelse eller Vold, og det hører ikke til dens Væsen at være rettet mod ubestemte „Klasser eller Dele af Befolkningen“. Den vil tværtimod i Regelen og ifølge sin naturlige Tendens have en eller flere bestemte, enkelte Personer for Dø, hvis Erhverv ved Hjælp af den skal ødelægges. Skal det naaes at lægge Hindringer i Veien for en saa skammelig Handlemaade, maa det derfor være ved en selvstændig Straffebestemmelse. En saadan maa vi imidlertid ogsaa anse for fuldt besøiet under de Betingelser, som følge af selve det faktiske Forhold, som det er Formaalet at ramme. Det vil ikke kunne indvendes, at det er enhver enkelt Persons Ret at afgjøre, med hvilke andre Personer han vil træde i økonomiske Forbindelser, følgelig ogsaa at træde ud af økonomiske Forhold, hvori han tidligere uden nogen Forpligtelse dertil har staaet til andre Personer. Dette er ganske vist saa, og der kan derfor ikke være Tale om at betragte den Stade, Andre lide ved en saadan Enkeltmands Handling, for retstridig tilføiet, eller om at straffe herfor, selv om de Motiver, der have bevæget til en sliq Benyttelse af sin Ret, maatte være moralsk dabelværdige. Men ganske anderledes stiller Sagen sig, naar der ikke længere er Spørgsmaal om Enkeltmands Handlemaade, men om en organiseret Virksomhed, der gaar ud paa at isolere en Person i det Samfund, hvori han befinder sig, og hvortil hans Erhverv knytter ham, derved affjære ham fra de Forbindelser, som betinge hans Erhverv, og saaledes, hvis det lykkes, tilsidst gjøre